אמן אורח ואופה

תשימו לב שזה נכתב בדיוק שבועיים לפני שכל חבילות־הקמח נעלמות מן המדפים בסופרמרקט.

אחר־כך תבינו למה זה ככה.

ובכן, חברה הציגה אותו לפניי ואמרה שהוא אוף העולם נפאיים – מין מאפה כזה טוב שהוא ארוחה שלמה (אקדמיה, תיגשו לעבודה!)

אז רוברט צוקרמן, יליד ניו־יורק, 10 שנים בארץ, התחיל את חייו כמו כל ילד יהודי בניו־יורק. וכמו הרבה מהם הגיע לאקדמיה לאמנות, כדי ללמוד ציור. קנה בדים וצבעים והתחיל למרוח, מתוך כוונה שיום אחד יתלו את המריחות שלו באיזה מוסיאון. אז בדיוק התחילו באמריקה כל ההפנינגים האמנותיים, והאדון צוקרמן השתתף בהם וחשב שהוא מצא את מקומו בעולם. ואז הגיע לאקדמיה לאמנות מורה מיוחד במינו. הוא הזיז להם הצידה את כל הבדים והצבעים, והסביר להם שאמנות זה לא רק למרוח צבעים על בדים. נתן להם שיעורי־ריקמה, למשל, והכריח אותם

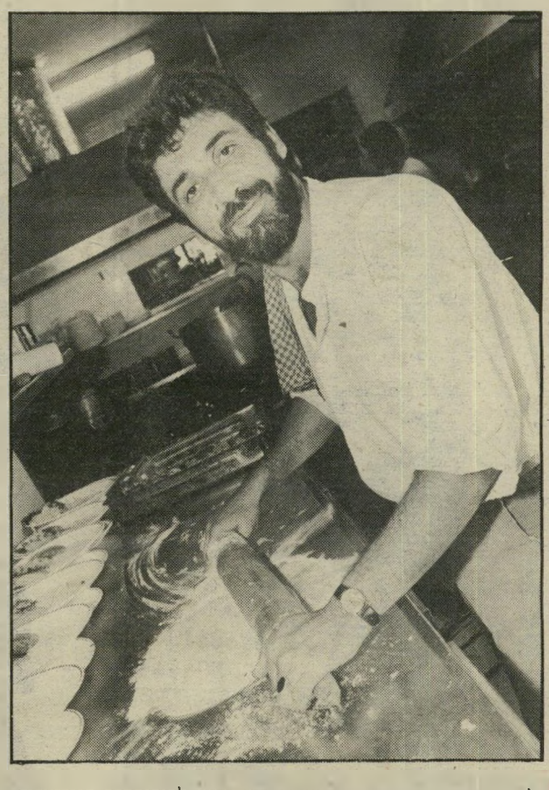

לרקום במשך שעות. יותר מאוחר הוא הביא לבית־הספר תנור־אפיה, ובמיסגרת שיעור באסתטיקה הוא לימד אותה לאפות סוגים שונים ויפים של דברי־מאפה.

בדיוק בשלב הזה עשה ידידנו רוברט צוקרמן „רגע חושבים", והגיע למסקנה שאמנות בעיניו זה רק משהו שכולם משתמשים בו ותלויים בו. לא התמונות האלה, התלויות במוסיאון והרבה אנשים לא יודעים בכלל מה רוצים מהם באותו עניין. מישהו עושה ציור, חושב שהוא עושה אמנות כדי שמישהו אחר, רצוי עשיר, יגיד לו „איזה יופי!". רוברט צוקרמן החליט להעביר את כל נטיותיו האמנותיות לאזור המיטבח.

בהתחלה הוא אפה רק לחמים וחילק אותם בין חבריו. ראה כי טוב. והציע את עצמו כאופה מיקצועי במיסעדה. כשהרוויח די כסף, פתח מיסעדה משלו במרינת פנסילבניה, ובמשך שמונה שנים השתולל מאפה למאפה.

ואז, באמצע אכילת פאי טעים במיוחד, החליטו הוא ואביו, רופא־השיניים, שהפרוייקט הבא שלהם זה לעלות לישראל ולהאכיל את היהודים. התחנה הראשונה שלהם היתה קיבוץ אפיקים. רוברט נכנס

למיטבח ואבא הלך לרפא את השיניים של החברים. אחרי שנה עזב רוברט את המשק, כי בחרר־האוכל הקיבוצי הוא לא יכול היה להתפתח. ובאמנות. כידוע, צריך ללכת הלאה כל הזמן. מאז הוא תר את הארץ. ירושלים, אילת, חיפה ועכשיו תל־אביב. בכל עיר חדשה שהוא מגיע אליה הוא עושה סיבוב, מוצא מיסעדה שמוצאת חן בעיניו, נכנס ושואל אם הם רוצים אופה־מומחה. תמיד אומרים לו: בבקשה.

לפני שבועיים הוא הגיע לתל־אביב, עשה סיבוב, ראה את תל־אביב הקטנה. נכנס ואמר להם שהוא אופה נהדר. אמרו לו: תכנס ותאפה משהו. הוא נכנס, ואחרי שעה יצא מהמיטבח עם חמישה פאים נהדרים. אמרו לו: אי־קיי, אתה נשאר.

כרגע הוא עושה ששה סוגים. פאי־צמחוני, פאי־ביף־סטרוגנוף, פאי־עוף בקארי, פאי־ברוקולי עם גבינה ושקדים ועוד משהו. טעמתי שלושה מהם. אמריקה, מה יש לדבר.

טוב, אני יודעת שאין לכם זמן עכשיו ללכת למיסעדות, כשכל העם מתחיל בנקיון הכללי. אז תשמעו טוב איך עושים פאי־ברוקולי ותזכרו שאפשר להקפיא אותו ולהוציא מהפריזר דווקא בשמונת הימים ההם.

קודם כל הבצק:

חצי קילו קמח רגיל, חבילה וחצי מרגרינה עם מלח, גביע וחצי לבן. או אשל, או שמנת. מערבבים הכל ביחד, לשים ביד ומכניסים את הבצק למקרר לשעתיים־שלוש. מכמות הבצק שיצאה אפשר לעשות שישה־שיבעה פאיים אישיים.

עכשיו ניגש למילוי:

מבשלים ברוקולי (הכמות לפי מיספר המנות שאתם בוחרים לעשות) במשך חמש רקות. שולפים אותו מהמים הרותחים ומייד זורקים למי־קרח, כדי לשמור על הצבע הירוק. בינתיים עושים רוטב לבן, של חמאה. כף קמח, חלב, מלח, אגוז מוסקט (אני לא מפרטת, כי כל אחד יודע איך עושים רוטב לבן). כשהוא מוכן, מוסיפים לו מנה נדיבה של גבינת קשקבל מגוררת. מוסיפים לרוטב את חתיכות הברוקולי וגם כמה שקדים קלויים.

עכשיו ניגשים לבצק. לוקחים 150־200 גרם של הבצק ומרדדים בעזרת מערוך לעלה בגודל של צלחת למנה ראשונה. כשהעלה שוכב על הצלחת ומכסה אותה, ממלאים אותו במילוי הברוקולי וסוגרים את השוליים כלפי פנים. צריך להשאיר את האמצע לא מכוסה, כדי לאפשר לרוטב לבעבע. התנור צריך להיות חם וזמן האפייה יהיה 15 דקות בערך, או עד שהבצק יקבל גוון צהבהב חום.

בקשה מיוחדת

אסור לעשות הכללות. אסור לעשות הכללות. אסור לעשות הכללות. עכשיו אחרי שאמרתי את זה ארבע פעמים, אין לי בעיה להצהיר שלעם ישראל יש תרבות ויכוח של השבטים הכי־פרימיטיביים בעולם, ואני מאוד מקווה שאינני מעליבה כאן את השבטים הנ"ל.

בכל פעם שמשוררת בטלוויזיה התוכנית מיפגשים. אני דוחה יציאה מהבית. ובשעה היעודה, עם כוס־קפה, סיגריה וחצי קילו ממתקים אני מתיישבת, כדי להשכיל. בדרך־כלל מופיעים בתוכנית אנשים משני מחנות יריבים, ובהנחייתו של דן מרגלית הם מספרים לנו את דיעותיהם. ער כאן, ממש יופי. יש תוכנית, יש ויכוח, יש השכלה ויש ממתקים. הבעיה היא שמבחינתי התוכנית נגמרת אחרי ארבע דקות. כלומר, התמונות ממשיכות להיות משודרות על האקרן וגם קולות נשמעים, אלה שהם נשמעים בין 2 ל־4 ביחד. ועבור בן־אדם עם שתי אוזניים ממוצעות זו משימה בלתי־אפשרית להבין מי אומר מה.

הצעתי היא: או שתשלחו לכל משלמי האגרה, יומיים לפני שידור התוכנית, את התמלילים שבהם ישתמש כל מרואיין, או, אם זה בלתי־אפשרי: אנא התחילו להביא לתוכנית הזאת אנשים מאנגליה. כך גם נשמע כל אחד לחוד, גם נלמד אנגלית וגם נדע מי צודק, האנגלים או האירים.

פינת הקמצן

או־טו־טו פסח ועם ישראל קונה יין לשכנים. יין לדודים, יין לחברים, יין לליל־הסדר וקצת גם לאליהו הנביא.

גם אני הלכתי לסופרמרקט (מרכול, בעברית) והתעניינתי לדעת מה המחירים. ראיתי שבקבוק אחד עולה 1,900 שקל. הלכתי מייד לבעל הסופרמרקט שלי, שהוא בחור סימפטי וידען, ושאלתי אותו אם 1,900 שקל לבקבוק־יין זה בזול או ביוקר. ההוא כבר רגיל לשאלות הטיפשיות שלי, ובדרך־כלל הוא רק מחייך בסלחנות ולא עונה. הפעם הוא אמר שיש לו משהו מיוחד לקמצנים. הלך והביא לי חבילת־יין והסביר שבחבילה יש 3 ליטר יין, כלומר כמו ב־4 בקבוקים. והמחיר לחבילה שלמה הוא 2,947 שקל.

לא נראה לי הגיוני שזה כל־כך בזול, אבל אני כבר מזמן הפסקתי לחפש הגיון בארץ־ישראל, אז קניתי מהר חבילה אחת וברחתי מהחנות. לפני שהוא יספיק להתחרט. אם הוא לא טעה ובאמת זה המחיר — תדעו לכם שלפי החישוב שעשיתי בעזרת המחשב של בעלי, זו ממש מציאה.

לחיים!

פינת בן־יהודה

זוכרים שכתבתי לכם על הפאולים שמחלקת חברת קודאק לילדים?

ובכן, האקדמיה ללשון העברית הודיעה לי שקודאק לא מחלקת שום פאולים. המילה העברית לפאול היא תצרף (מלשון לצרף).

עכשיו תיכנסו לחנות־צעצועים ותבקשו מהמוכר תצרף לילדים. אם הוא לא יודע מה זה תצרף, תלמדו אותו ורק אם הוא יסכים ללמוד, תקנו אצלו.

חן־חן.

תענוג

בואו ונדבר קצת על אמבטיה, אחד התענוגות הנפלאים ביותר שהמציא האדם.

ולא סתם אמבטיה, אלא כזאת שרק ההכנות בשבילה לוקחים חצי שעה, שלא לדבר על זמן הטבילה. חצי שעה זה הזמן שלוקח כדי לשכנע את בן/בת־הזוג שאתה לא נתוץ לו, אחר כך לחפש טרנזיסטור בבית, לבחור תחנה עם מוסיקה טובה, להכין כוס־קפה, לבחור ספר טוב, להביא את המאפרה, להכין מגבת רכה. כשכל זה נמצא בטווח־יד, אפשר להשקיע את הגוף והרגליים בתוך המים החמים. פעם היו המים החמים שיא־הכיף. אחר־כך המציאו את הקצף שרומם אותנו לשיאי־תענוג חדשים. בסוף המציאו את שמן־האמבטיה, שלדעתי אפילו אלוהים בעצמו מתרגש ממנו.

אבל! ידעתם שיהיה אבל? שמן־אמבטיה הוא לוכסוס שבלוכסוס, ולכן הוא עולה בהתאם.

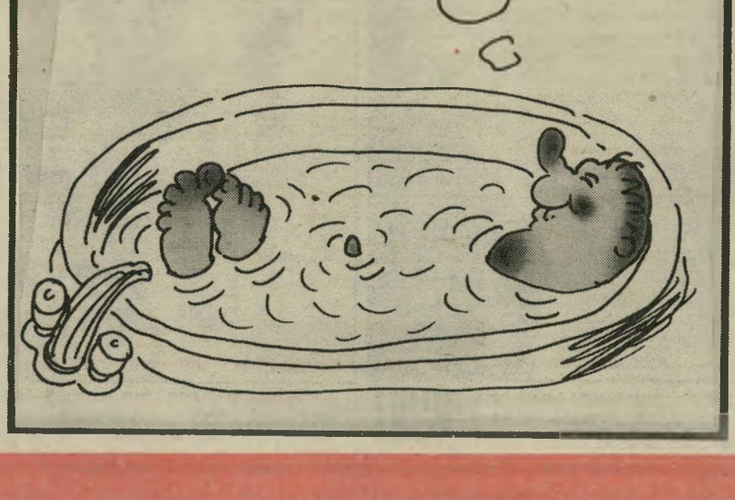

שכירים כמוני, שיש להם ידיים רועדות, ותמיד נשפך להם חצי בקבוק לתוך המים, ממש לא יכולים להרשות לעצמם תענוג כזה פעמיים בשבוע.

החידוש האחרון הגיע מאחת מחברותיי הקמצניות, ובצוק־העיתים נוסה על־ידי והפך לבו־ביתי קבוע בביתנו.

ובכן, שופכים לתוך האמבטיה כרבע כוס שמן־זית וכף אחת של בושם טוב. מערבבים את שני החומרים ביד, ועליהם שופכים כוס מים חמים. רק אז אפשר לפתוח את הברזים של האמבטיה עצמה ולהשתקע בה לשעה־שעתיים.

במשך שבוע לא צריכים שום מישחות־גוף. הגוף נהיה כמו טוסיק של תינוק, לשימחת־לב כל הנוגעים בדבר, בלי שום ריחות של שמן־זית או תבלינים אחרים.

תנסו ותשלחו לי נשיקה באוויר.